

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Ing. K. T.**, zastoupený JUDr. Antonínem Janákem, advokátem se sídlem nám. T. G. Masaryka 142, Příbram, proti žalovanému: **Generální ředitel Generálního finančního ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2020, č. j. 55 Ad 2/2019 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 6. 2019, č. j. 52829/19/7400-40186-050821 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 29. 4. 2019, č. j. 45702/19/7421-20290-204315 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Výrokem I prvostupňového rozhodnutí bylo žalobci podle § 4 odst. 3 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 30. 6. 2019, stanoveno služební působíště v Příbrami a zároveň byl výrokem II zrušen příkaz k výkonu služby ze dne 20. 4. 2017, č. j. 41562/17/7421-20290-204315 (dále též „Příkaz k výkonu služby“). Žalobce se v odvolání domáhal zrušení výroku I prvostupňového rozhodnutí.

II.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Praze (dále též „krajský soud“) odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), shora označeným usnesením z důvodu existence neodstranitelné vady řízení, a to pro odpadnutí předmětu řízení, a tím i jedné z podmínek řízení, a to z toho důvodu, že dříve než soud žalobu projednal, státní tajemník v ministerstvu financí žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

[3] Dne 17. 4. 2020 sdělil žalovaný soudu přípisem č. j. 22237/20/7400-11195-050821, že rozhodnutím státního tajemníka v ministerstvu financí ze dne 15. 10. 2019, č. j. MF- 1219/2019/4801-6 (dále též „rozhodnutí státního tajemníka“), jež nabylo právní moci dne 13. 12. 2019, bylo zrušeno napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí. Současně předložil kopii rozhodnutí státního tajemníka s vyznačenou doložkou právní moci. S ohledem na tato zjištění soud přípisem ze dne 21. 4. 2020 upozornil žalobce, že za daných okolností nastal neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, se kterým zákon spojuje povinnost soudu žalobu odmítnout, a vyzval jej, aby se vyjádřil, popřípadě sdělil, zda na žalobě trvá.

[4] Žalobce ve vyjádření ze dne 28. 4. 2020 setrval na žalobě. Uvedl, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno „nesprávně“, neboť společně s ním měl být zrušen pouze výrok I prvostupňového rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí celé. Zrušením výroku II prvostupňového rozhodnutí „oživá“ zrušený Příkaz k výkonu služby. Rozhodnutí státního tajemníka je nepřezkoumatelný a zmatečný akt, který nemůže obstát. Nesouhlasí s názorem stran existence neodstranitelného nedostatku podmínek řízení, neboť soud má pravomoc rozhodnout ve věci ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za subsidiárního užití § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Podle § 135 o. s. ř. si může soud otázky, které přísluší rozhodovat jinému orgánu, rozhodnout sám a z povahy věci nemůže vycházet z rozhodnutí, které způsobuje odepření přístupu k soudu a nezákonnost rozhodnutí o žalobě. Rozhodnutí státního tajemníka není rozhodnutím o předběžné otázce ve smyslu druhé věty § 135 odst. 2 o. s. ř., a soud z něj proto nemusí vycházet. Závěrem žalobce opět navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a výrok I prvostupňového rozhodnutí.

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky řízení. Jestliže bylo napadené rozhodnutí po podání žaloby zrušeno nadřízeným orgánem, potom odpadl předmět sporu a není splněn základní předpoklad k dalšímu projednávání věci. Na nedostatku podmínky řízení nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce o tom, že rozhodnutí státního tajemníka vykazuje vadu spočívající v tom, že jím byl zrušen i výrok II prvostupňového rozhodnutí. Argumentace žalobce, podle níž soud není rozhodnutím státního tajemníka vázán, je zcela mylná. Krajský soud uvedl, že soudy ve správním soudnictví nepostupují podle ustanovení § 135 o. s. ř., nýbrž podle § 52 odst. 2 s. ř. s. Poukázal na to, že předmětem soudního přezkumu je v dané věci napadené rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí státního tajemníka.

[6] Dále uvedl, že řádný postup plynoucí ze zásady subsidiarity soudního přezkumu vyžaduje, aby se žalobce nápravy rozhodnutí státního tajemníka domáhal nejprve podáním řádného opravného prostředku ve správním řízení a poté případně napadl rozhodnutí

pokračování

odvolacího orgánu žalobou ve správním soudnictví. Konstatoval, že soud by byl oprávněn nepřihlížet k rozhodnutí státního tajemníka pouze v případě, že by tento akt byl nicotným rozhodnutím. Vadu, která by způsobovala jeho nicotnost, však neshledal, a ani žalobce takovou vadu netvrdil.

III.

[7] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Především namítal, že rozhodnutím státního tajemníka došlo k nesprávnému, potažmo nezákonnému zrušení napadeného rozhodnutí, neboť měl být zrušen pouze výrok I prvostupňového rozhodnutí. Zrušením celého napadeného rozhodnutí „oživá“ nicotný Příkaz k výkonu služby, jehož zrušení bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno. Nesouhlasí, že by nenamítal nicotnost napadeného rozhodnutí, přičemž je přesvědčen, že tato je dána najisto již ze samotných podkladů, které měl krajský soud k dispozici. Veškerá rozhodnutí týkající se stěžovatelova původního služebního místa a jeho převedení na jiné služební místo jsou právně neuskutečnitelná a k této nicotnosti měl soud přihlídnout z úřední povinnosti.

[8] Odmítnutím žaloby soud nesprávně aplikoval § 103 o. s. ř. za jeho subsidiárního použití, pokud při zkoumání podmínek postupoval dle § 52 s. ř. s. Trvá na tom, že soud při rozhodování vyšel z nesprávného, potažmo nezákonného rozhodnutí státního tajemníka, které bylo vydáno v souvislosti s projednávanou věcí, čímž nebyla naplněna neodstranitelná absence podmínek řízení. Opakuje, že rozhodnutí státního tajemníka je naprosto nepřezkoumatelným a zmatečným postupem, který nelze přehlížet. V projednávané věci měl soud v souladu s § 135 o. s. ř. otázku rozhodnutí státního tajemníka rozhodnout sám. Pokud zůstane s ohledem na § 78 odst. 3 s. ř. s. v platnosti Příkaz k výkonu služby, napadené usnesení krajského soudu zjevně způsobí odepření spravedlnosti, neboť tento zůstane nenapadnutelný. K tomu dále uvádí, že rozhodnutí státního tajemníka nespadá do kategorie rozhodnutí o předběžných otázkách ve smyslu § 135 odst. 2 o. s. ř. ani do kategorie rozhodnutí dle § 52 odst. 2 s. ř. s. a soud tak není povinen z něj vycházet. Smyslem § 52 odst. 2 s. ř. s. je povinnost soudu vycházet ze správních a soudních rozhodnutí, jež nejsou předmětem přezkumu v dané věci a současně zajistit soulad jednotlivých vzájemně souvisejících rozhodnutí.

[9] Skutečnost, že je třeba meritorně rozhodnout, považuje stěžovatel za jistou, přičemž svá tvrzení opírá i o „novou“ skutečnost spočívající v tom, že stěžovatel byl převeden na jiné služební místo v době, kdy převeden být nemohl. Má za to, že nemohl být převeden, dokud nebylo jeho místo obsazeno, a proto jsou všechna rozhodnutí nicotná. Rozhodnutí o převedení stěžovatele ze dne 23. 6. 2016 bylo stěžovateli doručeno téhož dne, přičemž jeho místo bylo obsazeno až dne 1. 7. 2016, a nemohlo proto být ani zahájeno řízení o převedení stěžovatele na jiné služební místo. Tyto informace byly krajskému soudu známy ze spisu, jeho rozhodnutí proto nemá ve spise oporu.

[10] Na závěr namítá, že v dané věci došlo k opakovanému porušování jeho práv a k nesprávnému úřednímu postupu během celého řízení. Považuje za rozumné a smysluplné, aby bylo zdejší řízení spojeno s projednávanou věcí u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 55 Ad 3/2019, což mimo jiné navrhoval i v řízení před krajským

soudem (řízení o přezkumu jiného rozhodnutí žalovaného ve věci rozhodnutí o převedení stěžovatele ze dne 23. 6. 2016, č. j. 94578/16/742-20290-203584 a rozhodnutí na něj navazující ze dne 8. 8. 2019, č. j. 65633/19/7400-40186-050821 – pozn. Nejvyššího správního soudu). K tomu v rámci doplnění argumentace přiložil časovou osu vydaných rozhodnutí a stručný popis namítaných vad platných rozhodnutí.

[11] Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu projednání, popřípadě navrhuje zrušení nebo vyslovení nicotnosti Příkazu k výkonu služby, který je kvůli zrušení napadeného rozhodnutí opět „oživlý“.

IV.

[12] Žalovaný v úvodu vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že se ztotožňuje s odůvodněním napadeného usnesení krajského soudu. Ve vztahu k námitkám stěžovatele uvedl, že stěžovatel vznáší námitky směřující proti rozhodnutí státního tajemníka. Pokud s tímto rozhodnutím nesouhlasil, měl proti němu podat opravný prostředek, přičemž tak neučinil. Je toho názoru, že krajský soud byl při svém rozhodování vázán skutkovým a právním stavem věci, tedy byl při svém rozhodování povinen reflektovat, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno v souvislosti s jiným podáním stěžovatele, a proto nebylo možné meritorně rozhodovat o již neexistujícím rozhodnutí. Krajský soud správně v souladu s § 52 odst. 2 s. ř. s. vycházel z rozhodnutí státního tajemníka. Dodává, že rozhodnutí státního tajemníka bylo vydáno v jiném správním řízení, jiným správním orgánem a je pravomocné. Krajský soud tak nemohl hodnotit jeho správnost, jelikož takovou kompetenci může získat jen na základě řádně podané žaloby.

[13] K námitce, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, uvádí, že se stěžovatel mylně domnívá, že lze pod tento důvod podřadit i situaci, kdy stěžovatel tvrdí, že rozhodnutí soudu nemá oporu v soudním spise. Dle názoru žalovaného nemá informace stran obsazení stěžovatelova místa žádný přesah do tohoto řízení. Ani skutečnost, že informace o převedení na jiné služební místo a o obsazení stěžovatelova služebního místa, je součástí soudního spisu, na tom nic nemění, jelikož soudní spis obsahuje také rozhodnutí státního tajemníka, kterým se byl krajský soud povinen řídit. Rozhodnutí krajského soudu tak vychází z listin založených v soudním spise.

[14] K poslední námitce uvádí, že skutečnost, zda krajský soud spojil nebo nespojil soudní řízení ke společnému projednání, nemá vliv na odmítnutí žaloby. Krajský soud v usnesení jasně uvedl, z jakého důvodu přistoupil k odmítnutí žaloby ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nelze přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, které už neexistuje. Dále uvádí, že stěžovatelem doplněná argumentace není přílehavá na projednávanou věc a nezpochybňuje zásadní skutečnost, na jejímž základě došlo k odmítnutí žaloby. Nadto současně Příkazem k výkonu služby a rozhodnutím o převedení stěžovatele ze dne 23. 6. 2016, č. j. 94578/16/742-20290-203584 a rozhodnutím na něj navazujícím, došlo k určení totožného služebního působiště, kterým je určena Příbram (shodného s faktickým působištěm stěžovatele), čehož se ostatně stěžovatel dlouhodobě domáhá.

pokračování

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud předesílá, že v posuzovaném případě stěžovatel kasační stížností brojí proti usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Asz 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS). Pod tento důvod spadá i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004 - 53).

[18] Jelikož kasační stížnost nesměřuje proti meritornímu rozhodnutí krajského soudu, nemůže se ani Nejvyšší správní soud zabývat věcí samou. Uvedené platí také pro posouzení nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí a jiných stěžovatelem vzpomínaným správním rozhodnutím. Přestože jsou soudy ve správním soudnictví povinny přihlížet k nicotnosti rozhodnutí správního orgánu z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 a § 109 odst. 4 s. ř. s.), tato otázka se týká přezkumu samotného rozhodnutí. Jakkoliv vážné mohou být vady, způsobující nicotnost správního rozhodnutí, Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dospěl k závěru, že nesplnění podmínek řízení má za následek odmítnutí žaloby, aniž by soud přihlédl k možné nicotnosti, ať již ze své úřední povinnosti, nebo proto, že byla namítána (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 4 As 31/2004 - 53, publ. pod č. 619/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 Afs 92/2007 - 39, ze dne 20. 5. 2010, č. j. 9 As 42/2010 - 49, či ze dne 29. 12. 2009, č. j. 8 As 57/2009 - 488).

[19] Předmětem projednávané věci je toliko otázka, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl pro existenci neodstranitelné překážky řízení, kterou je odpadnutí předmětu řízení, a to z důvodu zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

[20] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*“

[21] Nejvyšší správní soud předesílá, že předmětem soudního přezkumu je zde napadené rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž napadené rozhodnutí bylo rozhodnutím státního tajemníka zrušeno a současně s ním bylo zrušeno i prvostupňové rozhodnutí v celém jeho rozsahu. Je nepochybné, že aby mohl být proveden přezkum zákonnosti rozhodnutí, musí existovat rozhodnutí, které má být přezkoumáno. Z této premisy pak jednoznačně vyplývá, že pakliže dojde ke zrušení

rozhodnutí, jež bylo předmětem soudního přezkumu, přestává předmět přezkumu existovat. Za předpokladu, že by rozhodnutí nadále existovala, ačkoliv by již nevyvolávala žádné právní účinky (např. pozbytí právních účinků v důsledku uplynutí času), byla by způsobilými být předmětem soudního řízení. Nejednalo by se pak o nedostatek podmínky řízení (rozsudky NSS 7 Azs 101/2005 - 46 a 9 Azs 182/2018 - 21), neboť podmínka řízení se omezuje na právní existenci správního aktu, nikoliv na trvání jeho právních účinků. I neúčinný správní akt lze rozhodnutím soudu zrušit, to neplatí u neexistujícího správního aktu. V projednávané věci však v důsledku rozhodnutí státního tajemníka ztratil soudní přezkum žalobou napadeného rozhodnutí smysl, neboť napadené i prvostupňové rozhodnutí nejenže v celém svém rozsahu pozbyly právních účinků, ale přestaly zcela existovat.

[22] S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud uzavírá, že právní mocí rozhodnutí státního tajemníka ze dne 15. 10. 2019, č. j. MF- 1219/2019/4801-6, odpadl předmět řízení v projednávané věci, neboť žalobou napadené rozhodnutí včetně prvostupňového rozhodnutí přestala existovat. Tato procesní situace představuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, a proto krajský soud postupoval správně, pokud žalobu stěžovatele odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. K tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 8 Ao 8/2011 - 129, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2014, č. j. 121/2014 - 23 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 3 Ads 79/2012 - 32.

[23] Uvedený právní závěr je i v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Afs 143/2006 - 95, dospěl k závěru, že pokud je v rámci přezkumného řízení vedeného správními orgány žalobou napadené rozhodnutí pravomocně zrušeno, nejsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí ve věci samé, neboť odpadnul předmět řízení. V takovém případě pak soud podanou žalobu pro neodstranitelný nedostatek podmínek odmítne.

[24] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli v jeho tvrzení o nesprávném právním posouzení skutkového stavu, neboť krajský soud zjistil dostatečně skutkový stav pro zaujetí právního závěru o tom, že nejsou splněny podmínky pro vedení řízení. Ačkoliv soud rozhoduje zpravidla o těchto typech návrhů podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného správního aktu, musí tento správní akt existovat po celou dobu soudního řízení. Nedostatek podmínek řízení pak obecně brání věcnému přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Krajskému soudu nelze vytýkat, že se věcně nezabýval jednotlivými žalobními námitkami, neboť věc nemohla být meritorně přezkoumána. Proto rovněž nemohla být z výše uvedených důvodů založena ani vada řízení spočívající v tom, že soud nezohlednil listinné důkazy předložené stěžovatelem v průběhu žalobního řízení.

[25] Namítá-li stěžovatel, že napadené rozhodnutí je způsobilé meritorního projednání, neboť krajský soud měl posoudit zákonnost rozhodnutí státního tajemníka jakožto rozhodnutí přímo souvisejícího s napadeným rozhodnutím, přičemž to zasahuje do jeho práv a shledáním jeho nezákonnosti by napadené rozhodnutí bylo opět „platné“, čímž by splňovalo všechna kritéria správního rozhodnutí, Nejvyšší správní soud opakuje, že zrušením napadeného rozhodnutí a s ním souvisejícího prvostupňového rozhodnutí přestala tato rozhodnutí existovat, a tím být způsobilá jakéhokoliv přezkumu. Nejvyšší

pokračování

správní soud konstatuje, že napadené rozhodnutí, ani prvostupňové rozhodnutí nemůže po právní moci rozhodnutí státního tajemníka jakkoliv zasahovat do jeho práv.

[26] Pakliže stěžovatel namítá nesprávnost, potažmo nezákonnost rozhodnutí státního tajemníka, měl proti němu podat opravný prostředek, popř. následně žalobu. Soud v řízení o zrušení napadeného rozhodnutí není oprávněn zkoumat správnost jiného správního rozhodnutí. Soud je naopak tímto rozhodnutím ve smyslu § 52 odst. 2 s. ř. s. vázán. Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že „*smyslem § 52 odst. 2 s.ř.s., které mimo jiné zakládá povinnost soudu vycházet ze správních a soudních rozhodnutí, jež nejsou předmětem přezkumu v dané věci, je zajistit soulad jednotlivých vzájemně souvisejících rozhodnutí, tzn. zabezpečit obsahovou shodu různých aktů veřejné správy, které se týkají podobné otázky.*“ Soud tedy neměl jinou možnost, než z rozhodnutí státního tajemníka vycházet a žalobu odmítnout.

[27] Dále je třeba uvést, že soudy ve správním soudnictví nepostupují podle ustanovení § 135 o. s. ř., nýbrž podle § 52 odst. 2 s. ř. s. věty za středníkem: „*je-li tu rozhodnutí o jiných otázkách, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal*“. Pokud by měl soud poznatky o tom, že rozhodnutí státního tajemníka bylo napadeno u soudu, bylo by třeba řízení přerušit a vyčkat výsledku tohoto druhého řízení, neboť na něm závisí vyřešení otázky, zda existuje předmět řízení či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 253/2015 - 199). Tato situace zde však nenastala, neboť stěžovatel rozhodnutí státního tajemníka nenapadl. Soud ve zde projednávané věci nemůže postupovat podle § 135 odst. 2 o. s. ř. a rozhodnout otázku, kterou přísluší rozhodnout jinému orgánu. V těchto věcech jsou správní soudy vázány právě výše uvedeným § 52 odst. 2 s. ř. s. Ostatně jak uvedl krajský soud, rozhodné zde je, že předmětem soudního přezkumu je v dané věci napadené rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí státního tajemníka, které není ani podkladovým aktem, jehož zákonnost by mohla být přezkoumávána.

[28] Skutečnost, že se stěžovatel proti rozhodnutí státního tajemníka nikterak nebránil, nelze dávat k tíži krajskému soudu. Tuto skutečnost nemůže stěžovatel zhojit snahou dosáhnout přezkumu soudem v řízení o žalobě proti jinému (napadenému) rozhodnutí.

[29] Nejvyšší správní soud nadto uvádí, že ani on se nezabýval listinami předloženými stěžovatelem stran argumentace, že byl převeden na jiné služební místo v době, kdy převeden být nemohl (stěžovatelem tvrzené „nové“ skutečnosti), neboť tyto listiny neměly relevanci pro posouzení toho, zda krajský soud rozhodl o odmítnutí žaloby stěžovatele v souladu se zákonem. Právě tato otázka byla předmětem již zrušeného napadeného rozhodnutí.

[30] Nejvyšší správní soud shrnuje, že důvodnost kasačních námitek nebyla prokázána a napadené usnesení není nezákonné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[31] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. června 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu